

ביאורים בספר התניא

ביאורים והעשרת ההתבוננות בספר התניא

לפי סדר השיעור היומי

ערוכים מכל כתיב כ"ק אדמו"ר מליובאוויטש שליט"א מה"מ

יום א (יח אד"ש)

**"וכל פרט מהם הוא כולל ושייך לו החיות של חלק אחד מששים רבוא מכללות העולם התלוי
בנפשו החיונית להעלותו לה' בעלייתה"**

אמנם תכלית העבודה היא לפעול הענין דברבים היו עמדי, היינו לצרף אליו (עמדי) גם את הרבים, שהם כל הניצוצות השייכים אליו, לא רק בגופו ונפשו הבהמית, אלא גם בחלקו שבועולם, שנפלו בגשמיות העולם, ועד לחומריות העולם, ועי"ז נעשה פדה בשלום נפשי (כמ"ש כי ברבים היו עמדי, שזהו נתינת טעם על פדה בשלום נפשי) וכידוע המשל מכלי ההגבהה הנקרא ליווער, שכדי להגביה את כל הבנין צריכים להתחיל להגביה הקורה התחתונה דוקא. (סה"מ תשי"ט עמ' פו)

✱

כל מה שנמצא בעולם, שיוודע שלולא השתדלותו יחרב ויאבד הדבר – מוטל עליו החוב להכניס זאת להתיבה, כדי להציל ולהעלות זאת לאלקות. אם הוא חושב שאין זה שייך אליו – הרי זה נגד היסוד של השגחה פרטית, כיון שהקב"ה הזמין כך **שהוא** יודע מציאות זו, שישנו דבר כזה, ושללא השתדלותו יחרב ויאבד הדבר – הרי זה בודאי כדי שיקרב ויעלה זאת.

(התוועדויות תשי"ז ח"א עמ' 159)

✱

אמנם גם העליה ממדרגת "צומח" למדרגת "ח"י" אינה מספיקה עדיין, כיון שזוהי רק עבודתו **בעצמו**, ונוסף לזה צריכה להיות העליה למדרגת "מדבר" – "ורדו בדגת הים ובעוף השמים ובכל חיה הרומשת על הארץ" – שתהיה לו שליטה וממשלה על **חלקו בעולם**, למלא גם את שליחותו בעולם, לעשות רצונו בלב שלם.

(התוועדויות תשי"ז ח"ב עמ' 53)

✱

ענין זה הוא בידו של כל אחד מישראל – שהוא "עולם מלא", שכאשר מתקשר עם הקב"ה ע"י התורה עבודה וגמ"ח, פועל הוא להפוך את כל הענינים שבחלקו בעולם לטוב הנראה והנגלה. ובכח זה פועל גם שתהפך הגזירה בכל העולם כולו, "וליהודים היתה אורה ושמחה וששון ויקר".

(התוועדויות תשי"ז ח"ב עמ' 170)

✱

כללות הכוונה דבריאית העולם היא – נתאוה הקב"ה להיות לו ית' דירה בתחתונים. וזהו ענין נעלה ביותר – למעלה מחכמה בינה ודעת וכו', אלא ענין של תאוה ורצון כו'. וכפתגם אדמו"ר הזקן שעל "תאוה" אין אפשר לשאול שאלות כו'. והנה, בעשיית הדירה לו ית' בתחתונים – ישנם כמה דרגות:

לכל לראש ישנו ענין ענין ה"תחתונים" באדם עצמו – הרגל שבגוף האדם, ועשיית הדירה לו ית' ברגל האדם ("תחתונים") נפעל ע"י כללות הענין ד"הוי רץ למצוה", כי הריצה היא ברגלים. וכמבואר בספר חרדים שכל מצוה תלויה בא' מאברי הגוף, וישנם מצוות התלויות ברגל כו'.

נוסף לזה – ישנו ענין ה"תחתונים" שמחוץ לאדם עצמו – חלקו בעולם, וע"י עבודתו בעניני העולם, הרי הוא עושה דירה לו ית' בחלקו בעולם.

וכידוע תורת הבעש"ט על מארז"ל "התורה חסה על ממון של ישראל", אפילו כאשר מדובר אודות שוה פרוטה בלבד, ואפילו כאשר מדובר אודות עשיר גדול, שאצלו הרי שוה פרוטה אינו תופס מקום כלל, אעפ"כ "התורה חסה על ממון של ישראל", ועד שזהו ענין שמצד התורה עצמה כו' – ומבאר הבעש"ט הטעם בזה, שכל דבר הוא בהשגחה פרטית, ולכן עצם העובדה שממון זה שייך אליו (אפילו שוה פרוטה) הרי זו הוכחה שישנה בזה כוונה – כדי שיברר את הניצוץ קדושה שישנו בממון זה, מאחר שניצוץ זה שייך אליו כו'.

דהנה, מה שהקב"ה נתן לו ממון זה, אין הכוונה בזה כדי שיוכל להשיג את כל צרכיו, כי הקב"ה יכול לתת לו את כל צרכיו גם ללא ממון – כפי שהקב"ה נתן לבנ"י בהיותם במדבר "לחם מן השמים", מים מבארה של מרים, וענני הכבוד ש"היו שפים בכסותם ומגהצים אותם", ויתירה מזו: "אף קטניהם כמו שהיו גדלים היה גדל לבושן עמהם". ולכן, בהכרח לומר שהכוונה העליונה בנתינת הממון היא – כדי שיברר את ה"מוצא פי ה'" שבממון, ועי"ז נפעל עילוי גם ב"מוצא פי ה'" שבו.

ולאחרי שהקב"ה נותן לו ממון מצד הכוונה הנ"ל – הרי הוא גם משתמש בממון עבור כל צרכיו, כך שמילוי צרכיו יכול להיות באופן טבעי, ולא זקוקים לנס באופן שלמעלה מן הטבע.

(התועדויות תשמ"ב ח"א עמ' 226)

✱

הנה על זה באה ההוראה משיעור חומש היומי דיום שמח"ת – ששליחותו של כאו"א מישראל היא לפעול (לא רק בקו העבודה ד"ישכר באוהליך", אלא) גם בקו העבודה ד"זבולון בצאתך", היינו, לצאת לעולם שאין תחתון למטה ממנו, ולעשות לו ית' דירה בתחתונים.

זאת אומרת: לא זו בלבד שעבודתו היא בנוגע לעצמו בלבד שזהו גם ענין של "תחתון", מאחר שהנשמה ירדה להתלבש בגוף מאיגרא רמה לבירא עמיקתא, אלא עבודתו היא גם עם חלקו בעולם, עוה"ז התחתון שאין למטה ממנו, ויתירה מזו: עבודתו היא ב"שטורעם" כזה שמהפך את כל העולם כולו, ועושה לו ית' דירה בתחתונים בכל העולם כולו, באופן ד"יכירו וידעו כל יושבי תבל כו'".

ואע"פ שאדם קרוב אצל עצמו, ולכל לראש צריך להיות "קשוט עצמך" – אעפ"כ, ישנו זמן שאז העבודה היא באופן ד"זבולון בצאתך", ואדרבה, עי"ז נפעל עילוי בעבודה ד"ישכר באוהליך", ע"ד שזבולון היה "נותן לתוך פיו של ישכר", ועד "שתורתו של ישכר על ידי זבולון היתה".

וזהו סדר העבודה בכל יום ויום: לכל לראש צריכה להיות העבודה ד"ישכר באוהליך", שזהו ענין התפלה בבית הכנסת, ולימוד התורה בבית המדרש, ולאחרי זה מתחילה העבודה ד"זבולון בצאתך", היינו, שיוצא לעולם כדי לעסוק בפרקמטיא, "הנהג בהם מנהג דרך ארץ".

וכאשר עבודתו היא באופן האמור – נפעל הענין ד"שמח זבולון בצאתך וישכר באוהליך", וכפירוש רש"י "הצלח", והשמחה וההצלחה היא באופן כזה שמשה רבינו אומר שזוהי שמחה והצלחה כו'.

וזוהי ההוראה המיוחדת משיעור החומש היומי דיום שמח"ת – שכאשר צריך להיות כללות הענין ד"ויעקב הלך לדרכו", אין מספיק שעבודתו תהיה באופן ד"ישכר באוהליך" בלבד, היינו, שימצא רק בד' אמות של תפלה ולימוד התורה, אלא עבודתו צריכה להיות גם באופן ד"זבולון בצאתך", לצאת ולפעול גם בעניני העולם, החל מקיום המצוות שהם בדברים גשמיים דוקא, מצות תפילין – ע"י דיו וקלף גשמי, ועד"ז בשאר המצוות (כמרז"ל "הוקשה כל התורה כולה לתפילין"), ועד להתעסקות עם עניני העולם כפשוטו לעשות לו ית' דירה בתחתונים.

(התועדויות תשמ"ב ח"א עמ' 257)

יום ג (יט אד"ש)

"כי גם שיהיה צדיק גמור עובד ה' ביראה ואהבה רבה בתענוגים לא יגיע למעלות דביקותו בה' בדחילו ורחימו בטרם ירידתו לעוה"ז החומרי לא מינה ולא מקצתה"

גם כאשר הוא צדיק גמור, הרי נוסף לכך שגם צדיק גמור עובד את הו' ביראה ואהבה רבה בתענוגים הוא בבחינת יש מי שאוהב, ישנו גם ההעלם וההסתר שמצד עצם מציאות הגוף. ולכן מצינו גבי משה, שכאשר עלה למעלה הניח את גופו בעולם היצירה (ורק אליהו שהיה בעיבור יב"ח עלה בגופו השמימה), והיינו, שאף שגדלה מעלת משה שהיה מקבל הראשון דהתורה, וגם בענין הנבואה גדלה מעלת נבואת משה על שאר הנביאים, שאצל שאר הנביאים היה צריך להיות התפשטות הגשמיות כו', ואילו משה עמד על עמדו בשעת הנבואה, ועד ששכינה היתה מדברת מתוך גרונו, והיינו, שלא זו בלבד שהגוף לא היה מונע ומבלבל לגילוי הנבואה, אלא יתירה מזה, שגופו הגשמי היה כלי להגילוי, שלכן היתה שכינה מדברת מתוך גרונו של גופו הגשמי, ומ"מ, כשעלה למעלה הניח את גופו בעולם היצירה. והיינו ע"ד שנת"ל בענין עולמות היותר עליונים, שלגבי למעלה מהם הרי הם בבחינת העלם והסתר, וכך גם גופו של משה, שכאשר נשמתו עלתה למעלה יותר, הוצרך להניח גופו כו'.

(סה"מ תשי"ט עמ' כד)

"כי הנשמה עצמה אינה צריכה תיקון כלל כו' ולא הוצרכה להתלבש בעוה"ז וכו' רק להמשיך אור לתקנם כו'"

גם כאשר נה"א היא בגילוי אצלו, הרי תכלית ירידת הנשמה הוא בשביל בירור הגוף ונה"ב, ולכן הנה כאשר מגלה את נשמתו, אזי עובד עבודתו לברר את נפשו הבהמית.

(סה"מ תשי"ח עמ' רצב)

הכוונה בירידת הנשמה למטה היא – כמאמר "ירידה צורך עליה". ע"י עבודת הנשמה בלימוד התורה וקיום המצוות, בהיותה למטה בגוף הגשמי, הרי היא מגעת למדריגה נעלית הרבה יותר מהמדריגה שבה היתה הנשמה למעלה, קודם ירידתה למטה.

(התוועדויות תשי"ז ח"א עמ' 329)

יום ד (כ אד"ש)

"וגם מי שאינו נהנה מיגיעו מ"מ הואיל ובמעוה אלו היה יכול לקנות חיי נפשו החיונית הרי נותן חיי נפשו לה'"

גם האתערותא דלעילא באופן של עבודת מתנה היא ע"י הקדמת אתערותא דלתתא דוקא, שלכן צריכה להיות עשיית האדם. והיינו ע"י נתינת הצדקה לה' מיגיע כפיו, שהרי אי אפשר שלא עסק בהם פעמים רבות בבחינת נקודת פנימיות הלב מעומקא דלבא כמנהג העולם בעסקיהם במשא ומתן וכה"ג, ולכן, כאשר מפזר מיגיעו ונותן לה' [וגם מי שאינו נהנה מיגיעו, מ"מ, הואיל ובמעוה אלו היה יכול לקנות חיי נפשו, הרי נותן חיי נפשו לה'], הנה בזה פודה את נקודת פנימית לבבו שהיתה בבחינת גלות ושביה, כמ"ש מכל משמר נצור לבך, משמר פירוש בית האסורים, ועתה נפדה מהחיצונים בצדקה זו, שזהו"ע פדה בשלום נפשי. וזהו גם מ"ש צדק לפניו יהלך, לפניו הוא מלשון פנימיות, ויהלך הוא מלשון הולכה, שמוליך את פנימיות הלב לה'.

(סה"מ תשי"ט עמ' עד)

"זאת ועוד אחרת והיא העולה על כולנה במעלת עסק ת"ת על כל המצו"

אדמו"ר הזקן מבאר שהיחוד דתורה הוא למעלה מהיחוד דמצוות. והיינו, שהיחוד דמצוות הוא ע"ד "איהו וגרמוהי חד", משא"כ היחוד דתורה הוא ע"ד "איהו וחיוהי חד".

ובכללות – זהו הענין שמבאר אדמו"ר הזקן בתניא, שע"י לימוד התורה נעשית ההתאחדות דהאדם המשכיל, כח השכל ודבר המושכל, שהוא "יחוד נפלא שאין יחוד כמוהו ולא כערכו נמצא כלל בגשמיות להיות לאחדים ומיוחדים ממש מכל צד ופנה". ומכיון שבנדו"ד הדבר המושכל (דהיינו דבר ההלכה שלומד) הוא חכמתו ורצונו של הקב"ה, נמצא שע"י לימוד התורה נעשים האדם המשכיל, כח השכל והקב"ה – "כולא חד".

וזוהי מעלתם של עניני חכמה ושכל על שאר ענינים – שרק בעניני חכמה ושכל נעשה האדם העוסק בהם מיוחד עמהם "מכל צד ופנה".

אך יש להקשות על זה: יחוד זה המבואר בתניא במעלת לימוד התורה – ישנו, לכאורה, גם בכל דבר שכל, שהרי בכל דבר שכל שאדם לומד נעשה יחוד "מכל צד ופנה".

ליתר ביאור: ג' הענינים הנזכרים בהלכות יסודי התורה להרמב"ם (ובקיצור – בהלכות תשובה) – האדם המשכיל, כח השכל (שהרמב"ם קוראו בשם "הדעה עצמה"), והדבר המושכל – הם ג' ענינים נפרדים רק קודם שלמד את המושכל, אבל בשעה שלומד את המושכל – מתלבש האדם המשכיל בכח השכל, וכח השכל מתלבש בהמושכל, ועי"ז נעשים האדם המשכיל, כח השכל והמושכל – דבר אחד. וא"כ, מה החידוש בהחכמה דתורה דוקא? אך הענין הוא – שנוסף על כך שבלימוד התורה המושכל הוא חכמתו ורצונו של הקב"ה, ובמילא גם היחוד שבזה ענינו שהוא מיוחד עם אלקות, משא"כ בשאר החכמות, הרי לבד זאת, גם היחוד עצמו בלימוד התורה הוא באופן אחר:

בשאר החכמות, כיון שבהחכמות עצמם אין אחדות אמיתית (שהרי אחדות אמיתית אינה אלא בתורה בלבד), חסר גם באופן התאחדותו של האדם עם המושכל שבחכמה, כי, עם היותו מיוחד עם המושכל, הרי השכל שבהחכמה מלוכש בענין מסויים (שמחוץ להשכל), והתאחדות נפש המשכיל וכח השכל היא רק עם השכל שבהענין, ולא עם הענין עצמו.

ולדוגמא – בחכמת התכונה: כשלומד את ענין מהלך השמש והירח והכוכבים והגלגלים, הרי הוא מיוחד רק עם השכל שבמהלך השמש והירח והכוכבים והגלגלים, אבל לא עם מהלך השמש כו' עצמו. ונמצא, שבשאר מושכלות ישנו ענין של שניות ופירוד.

משא"כ בחכמה דתורה, כיון ש"אסתכל באורייא וברא עלמא", נמצא, שכח השכל מיוחד לא רק עם הבנת הענין, אלא גם עם הענין עצמו, שהרי הענין עצמו נתהווה מחכמתו ורצונו של הקב"ה. ונמצא, שבשעה שהאדם מתאחד עם חכמתו ורצונו ית', מתאחד הוא עם הענין עצמו.

וזוהי מעלת התורה על שאר חכמות – שנוסף על כך שהדבר שמתאחד עמו הוא חכמתו ורצונו של הקב"ה, ישנו חילוק גם באופן היחוד, שהוא באופן אחר לגמרי.

ע"פ ביאור הנ"ל, מובן, שגם בתורה גופא ישנו חילוק בין אופן היחוד בלימוד גליא דתורה, לאופן היחוד בלימוד פנימיות התורה, שהלימוד הוא אודות הספירות, "דבר הוי" המהוה מחיה ומקיים, וסדר ההשתלשלות:

בגליא דתורה, כיון שהדבר הלכה מלוכש בדבר גשמי, הרי הדבר הגשמי מעלים על אלקות, - כמבואר בקו"א שהדבר הגשמי מעלים על כח הפועל בנפעל, ואפילו במצוות, הרי הגשמי והרצון העליון דהמצוה הם שני ענינים נפרדים זה מזה, כי הגשמי מעלים על האלקות שבו (עד שיבוא הזמן ד"ונגלה כבוד הוי' וראו כל בשר גו", שאז לא זו בלבד שהגשמי לא יעלים, אלא אדרבה, ע"י הגשמי גופא יראו אלקות) –

אלא שבנדו"ד מלוכש בהגשמי חכמתו ורצונו של הקב"ה, אבל הגשמי עצמו הוא מעלים ומסתיר. ולדוגמא: בהלכה ד"המחליף פרה בחמור", הרי ההלכה עצמה היא חכמתו ורצונו ית', אבל ההלכה נתלבשה בענינים גשמיים המעלימים ומסתירים.

ונמצא, שאף שיש בזה היחוד ד"איהו וחיוהי חד", מ"מ, בלימוד גליא דתורה יחוד זה אינו בגלוי, שהרי נתלבש בדבר המעלים.

משא"כ כשלומדים אודות הספירות, גדלות הבורא, ונפש האדם (שהיא קשורה עם גדלות הבורא) – הרי כיון שאין כאן דבר המעלים ומסתיר, אזי היחוד הוא בגלוי.
ונמצא, שבתורה גופא – היחוד שבפנימיות התורה הוא בשלימות יותר מהיחוד שבגליא דתורה.
(התוועדויות תשי"ז ח"א עמ' 315 – 313)

"לא המדרש עיקר אלא המעשה"

כאשר מדובר אודות יהודי שמעמדו ומצבו בהבנת והשגת היהדות הוא באופן דקטנות כו' – אומרים לו שאין לו להסתפק בזה שיודע ש"כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא", שנאמר ועמך כולם צדיקים", היינו, שנמצא במעמד ומצב ד"צדיק" באופן רוחני כו', אלא עליו להשתדל להיות בדרגת "צדיק" בפועל ובגלוי, ע"י קיום התורה ומצוותיה במעשה בפועל, מצוות מעשיות כו'.

ועד"ז כאשר מדובר אודות יהודי שנמצא במעמד ומצב שעיקר ענינו הוא – שכל, הבנה והשגה בתורה כו', וכאשר מדברים עמו אודות ענין של מעשה בפועל, טוען הוא שאין זה (עיקר) ענינו ופרנסתו כו' ("ניט אין דעם ליגט זיין קאך"), וא"כ, יכול הוא לחשוב שאינו זקוק לעבודה במעשה בפועל, אלא מספיק המחשבה וההתבוננות כו', ובפרט ע"פ תורת הבעש"ט שבמקום שמחשבתו של אדם שם הוא נמצא.

הנה על זה באה ההוראה דט' כסלו – להדגיש יותר את מאמר המשנה "המעשה הוא העיקר", היינו, שעבודתו צריכה להיות מתוך השתדלות מיוחדת אודות כללות הענין דמעשה בפועל ובגלוי, כשם שאצל אדמו"ר האמצעי היה הענין ד"ממלא שנותיהם של צדיקים מיום ליום" בפועל ובגלוי.

זאת אומרת: מחשבת וכוונת המצוות היא אמנם ענין נעלה ביותר, ולכן, תפלה (וכן כל מצוה) בלא כוונה היא כגוף בלא נשמה, ועד"ז הדיבור אודות גודל ענין המצוות כו' הוא גם ענין נעלה ביותר – אבל אעפ"כ, עיקר העבודה דקיום המצוות היא במעשה בפועל, "המעשה הוא העיקר", כמבואר בתניא (פל"ז).

ועד"ז מובן בנוגע לאופן העבודה והפעולה עם הזולת: אין לו להסתפק בזה שמדבר אל הזולת בלבד, בהסתמכו על זה שדברים היוצאים מן הלב נכנסים אל הלב ופועלים פעולתם, אלא עליו להשתדל ולעשות את כל התלוי בו שדבריו יפעלו פעולתם במעשה בפועל ובגלוי.

(התוועדויות תשמ"ב ח"א עמ' 447)

"והיום לעשותם כתיב"

הרי "היום לעשותם" עתה הוא זמן העבודה, העסק בתורה ומצוות, "ולמחר לקבל שכרם" – השכר הגילויים שייכים ל"מחר" לעתיד לבוא.

(התוועדויות תשי"ז ח"ב עמ' 264)

יום ה (כא אד"ש)

פרק לח

"ואם קרא ק"ש במחשבתו ובלבו לבד בכל כח כוונתו לא יצא ידי חובתו וצריך לחזור ולקרוא וכן בברכת המזון דאורייתא ובשאר ברכות דרבנן ובתפלה"

ידוע שכל הענינים הגשמיים נמשכים מרוחניות, ובלשון השל"ה: התורה מדברת בעליונים ורומזת בתחתונים. אבל אעפ"כ, מצד ירידת הנשמה למטה דוקא, שזוהי תכלית הכוונה – נוגע הגשמיות יותר מן הרוחניות. וכפי שמצינו בנוגע לקיום המצוות, שכאשר מקיימים מצוה בלא כוונה, הרי, אע"פ שמצוה בלא כוונה היא כגוף בלא

נשמה, מ"מ, יצא י"ח קיום המצוה, משא"כ אם כיון כל הכוונות ולא עשה את מעשה המצוה, לא עשה כלום – כיון שהגשמיות הוא העיקר.

(התוועדויות תשי"ז ח"א עמ' 189)

✱

כאשר מדובר אודות קיום מצות תפילין, הרי קיום המצוה צריך להיות בגשמיות כפשוטו – ולא יועיל מה שיכוין את כל הכוונות שבמצות תפילין, שהם כנגד ד' מוחין דאצילות, ואפילו אם יכוין את כל הכוונות הקשורות עם הדרגות שלפני הצמצום כו', הנה אע"פ שזהו ענין נעלה ביותר – לא קיים עי"ז מצות הנחת תפילין, עד שיניח את התפילין על היד והראש כפשוטו.

וזאת – אע"פ שזוהי מצוה הקשורה עם ענינים גשמיים, דיו גשמי ע"ג קלף גשמי וכו', והנחת התפילין היא על גולגולת הראש כנגד המוח (ולא על המוח): ואילו הכוונות דלעיל הם בנוגע לדרגות נעלות ביותר כו' – כי רצון הקב"ה הוא שקיום המצוה יהיה באופן כך וכך.

(התוועדויות תשמ"ב ח"א עמ' 232)

יום ו (כב אדר"ש)

"אך אעפ"כ אמרו תפלה או שאר ברכה בלא כוונה הן כגוף בלא נשמה"

החידוש של תורת החסידות הוא שפנימיות התורה (ה"פשיטות" דתורה) תהיה לא רק באופן שלומדים מציאות האותיות והענינים, אלא שיומשך ויבוא בהבנה והשגה.

וכיון ש"גדול תלמוד שמביא לידי מעשה", הרי לימוד תורת החסידות מביא גם תוספת אור וחיות במעשה, לכל לראש – שע"ז שיודע או לומד עכ"פ כוונת המצוה, ניתוסף אצלו אור וחיות בקיום המצוות, שהרי כוונת המצוה היא כמו נשמה שמוסיפה חיות בהגוף.

(התוועדויות תשי"ז ח"ב עמ' 39)

**עלונים אלו אי"ה יאוגדו לכדי ספר עם סיומו של מחזור לימוד השיעור היומי בתניא.
הערות והארות ותיקוני שגיאות הדפוס, יתקבלו בברכה.**

בסייעתא דשמיא יצא לאור

ספר "ביאורים בספר התניא"

הכולל ביאורים והעשרת ההתבוננות בספר התניא

ערוכים מכתבי כ"ק אדמו"ר מליובאוויטש

כרכים א, ב – מחזור ראשון

כרכים ג, ד – מחזור שני

כרך ה-לקוטי אמרים מחזור שלישי

להזמנות: 0527155039

יחי אצותנו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

לקבלת העלון ישירות לדוא"ל: A770@012.net.il